

TUHLAAJAPOIKAVERTAUS

Luuk. 5: 11 -20

- Aikanaan tämä oli ja tänäänkin tämä on tarina isästä ja kahdesta pojasta.
- Olemme tottuneet kuulemaan perinteisen kertomuksen ravintoloissa sikailevasta, länsimaalaisesta pojasta. Tällainen kertomus on tietysti myös paikallaan ja hyvä evankeliumin työssä ja armoa selvitetessä, mutta tässä kertomuksessa on lisäksi myös paljon syvempiäkin kerroksia. Tämä kertomus kertoo myös ennen kaikkea Isän Jumalan sydäimestä ja maailmassa vallitsevasta orpouden hengestä. Paratiisissa syntiinlankeemuksessa ihmisen yhteys Isään katkesi. Ihminen on sen jälkeen aina ollut orpouden hengen alla, irti yhteydestä Isän sydämeen ja etsinyt merkitystä elämälleen, lohtua, hyvää oloa jne. mitä erilaisimmista suunnista. Jumala, Isä, kutsuu ihmistä takaisin yhteyteensä, jolloin alkuperäinen isäsuhde korjautuu ja ihminen vapautuu synnin orjuudesta ja orpouden hengestä. Synnin side katkeaa ja alkuperäinen hyvinvointi on mahdollista saada takaisin. Rikkinäiselle ihmiselle tämä kuitenkin usein on eheytyksen pitkä prosessi, vaikka syntien sovitus ja yhteys on jo tapahtunut.

Vertauksella on siis muitakin merkityksiä, pojat kuvaavat Israelin kansaa ja tilannetta, joka vallitsi maan kahtiajaon jälkeen.

Israelin kansa jakautui pohjois- ja etelävaltioihin noin 900 eKr. Pohjoinen valtio oli EFRAIM, josta käytetään myös nimeä JOOSEFIN HUONE ja tämä kuvaa nuorempaa veljeä. Pohjoisen valtion kuningas Rehabeam pelkäsi, että kansa lähtee Jerusalemiin temppeliin palvelemaan Jumalaa ja samalla hänen valtakuntansa ja asemansa heikkenee. Tämän takia Rehabeam valmisti kultaiset vasikat ja selitti, miten juuri nämä pelastivat heidät Egyptin orjuudesta. Kansan piti palvoa kultaisia vasikoita ja myös muita epäjumalia, jotka olivat lähtöisin muinaisesta Baabelista. Kansan palvoi Baaleja, Tammusta, ym. epäjumalia, kansa harjoitti epäjumalanpalvelusta aserakarsikoissa, mukana olivat edelleen lapsiuhrit ja kaikki muut kauheudet ja irstas meno, kansa unohti ja hylkäsi Jumalan eikä välittänyt profeetoiden varoituksista.

- Lopulta Jumala hävitti koko pohjoisen valtion näiden kauheuksien tähden. Kansan joutui lähtemään pakkosiirtolaisuuteen v. 722 Assyrian toimesta.

- Raamtussa, etenkin VT:ssa, epäjumalanpalveluksesta puhutaan huorintekona. Tähän huorintekoon eli epäjumalanpalvelukseen myös vertaus tuhlaajapoista viittaa.

- Koska pohjoisvaltio Efraim ei tehnyt parannusta, niin pakkosiirtolaisuuden rangaistus 390 v. tuli 7 kertaiseksi. (Hesekiel 4: 4-5 ja 3 Mos. 26:18) eli kokonaispituus on 2730 vuotta. Tämä rangaistuksen aika on nyt loppunut 2000 luvulla ja tuhlaajapoika Efraimin on aika palata takaisin omaan maahansa maan kaikilta kulmilta. Nähtäväksi jää, minkälaisia keinoja Jumala joutuu käyttämään, että kansa lähtee liikkeelle. Vainoja, ahdistusta ym.

- Efraim on siis nuorempi veli, joka näin eli lain ulkopuolella.

Etelävaltio Juuda ei myöskään vaeltanut Herran edessä niin kuin piti ja teki syntiä. JUUDA vietiin Babyloniaan pakkosiirtolaisuuteen noin 586, useassa erässä. Juudan rangaistuksen

aika oli 40 vuotta (Hes. 4:6), Juuda kuitenkin teki parannuksen ja rangaistuaikaa ei pidennetty Juuda palasi pakkosiirtolaisuudesta noin vuonna 620 eKr alkaen. Tästä asti asti aina on ollut juutalaisen kansan jäännös Jerusalemissa ja Israelissa. Juuda kuvaa siis vanhempaa veljeä, Juuda on pysynyt siitä asti vanhassa liitossa. Tiedämme, että Juuda hylkäsi Messiaansa ja jäi laina alle eli lain sisäpuolelle. Tänä päivänäkin Jerusalemissa ja Israelissa on ortodoksijuutalaisia, jotka ovat edelleen erittäin tiukasti vanhan liiton lain alla. Tässä kertomuksessa molemmat pojat tekevät saman synnin isää vastaan Tässä vertauksessa, kuten muutenkin Raamattua tutkittaessa on pakko ottaa kulttuuritausta huomioon, että kertomusta voi ymmärtää sen kannalta, mitä Jeesus halusi sanoa aikalaisilleen.

Raamattua tutkittaessa ja selitettäessä on huomioitava, että maailmassa vallitsee karkeasti ottaen kolme erilaista kulttuuripohja:

Länsi: syyllisyys - sovitus

Itä: häpeä – kunnia

Afrikka: pelko – voima

Näistä kulttuuripohjista saa erinomaisen selvityksen Timo Keskitalon kirjasta Risti ja Häpeä. Kertomuksessa eletään kulttuurissa, jota määrittää häpeä ja kunnia. Yhteisössä pojan tulee tuottaa kunniaa isälleen ja isän kunnia-asema on kiistaton. Tooran mukaan eläminen oli juutalaisen kulttuurin perusta. Jumalan kunnioitus oli kiistämätön. Elämän ohjeena oli 10 käskyä, kunnioita isääsi ja äitiäsi, että menestyisit ja kauan eläisit maan päällä. Tähän ei ollut mitään vaihtoehtoa tai poikkeusta.

Jeesuksen ajan kulttuuri on kunnian ja häpeän kulttuuri, meillä taasen on syyllisyyden ja armon kulttuuri. Meillä syytön julistetaan syyttömäksi. Suuret draamat käydään oikeussalissa, kuka on syyllinen, kuka julistetaan syyttömäksi, toteutuuko oikeus. Meille Jumala on armahtava tuomari.

Lähi-Idän häpeäkulttuurissa edelleenkin ajatellaan toisin kuin meillä.

Esimerkiksi Raamatun, Vanhan testamentin ja Jeesuksen aikoihin oli kunniamurhakäytäntö, kunnia palautettiin aina rankaisemalla (karkottaa, tappaa, kivittää..) kunniaton oli se, joka on tuottanut häpeää.

(Koko Lähi-idän islamilaisessa kulttuurissa vieläkin klaanista eliminoidaan se, joka tuo häpeää. Toimitaan täysin päinvastoin kuin meidän ajattelussamme. Esim. jos tyttö on raiskattu. Kunniaa ei palauteta rankaisemalla syyllisiä vaan tappamalla tyttö, joka on häväistynyt. Häpeä poistetaan perheestä. Häpeän ja kunnian kulttuuri elää edelleen voimakkaana muslimikulttuurissa ja se oli voimassa Vanhan testamentin aikana ja vielä Jeesuksenkin aikana.)

Esimerkiksi Maria, Jeesuksen äiti, olisi ollut luvallista kivittää kuoliaaksi ja vähintäänkin hylätä, koska hän oli raskaana ennen avioliittoa. Siksi Joosef ajatteli salaa mielessään hylätä hänet (Joosef oli armollinen ja ei halunnut tappaa), näin hän olisi säästänyt oman perheen kunnian, sillä oli

totaalisen mahdollisuuden asia, että naimaton tyttö oli raskaana. Jeesus on kokenut tavallisen ihmisen elämän, hän oli jopa kokenut erittäin häpeällisen alun ja sen seuraukset elämässään. Tuhlaajapojan tarinaa onkin siis tarkasteltava isän näkökulmasta ja häpeän ja kunnian kulttuurin näkökulmasta.

Poika tuotti anteeksiantamatonta häpeää isälleen. Pyytämällä perinnön isän eläessä hän häpäisi isän ja olisi ollut oikein tappaa poka siihen paikkaan. Suvun maine olisi säästynyt. Kyseessä ei siis ollut vain isän kunnia, vaan koko perheen kunnia ja koko klaanin kunnia. Klaani on suvun laaja käsite.

Naimakaupoilla Isät sopivat avioliitot siten, että omaisuus pidettiin omassa klaanissa, näin suvulla säilyi omaisuus ja elanto: pellot, viljelmät, karja, talot ja tilat. Klaani toimi samoin kuin meidän vakuutukset ja sosiaalityöt, omasta klaanista pidettiin huoli, se oli vahvuus ja suoja ympäröiviä vihollisia vastaan ja loppuelämä oli turvattu, lasten ja heidän perheidensä elämä oli turvattu. (Maa oli omaisuus, joka antoi asumisen ja toimeentulon perhekunnalle, maata ostettiin, sitä asutettiin, kun lapset perustivat perheitä ja siitä tuli elanto kaikille.) Maata ei siis annettu pois. Koko perinnön antaminen oli vastoin koko elämistä ja olemista, sellaista ei missään tapauksessa tehty, perintö oli asumista ja elämistä ja työntekeä klaanin omalla maalla ja takasi tulevaisuuden myös omille lapsille.

Tässä kulttuurissa yhteisö on aina yksilöä tärkeämpi, yhteisön oikeudet menevät yksilön oikeuksien ohi. Pojalla ei periaatteessa ollut edes oikeutta pyytää perintöä isän eläessä. Tämän takia muslimimaissa ei voida hyväksyä YK:n ihmisoikeuksien julistusta, sillä se korostaa yksilöä. **Kairon julistus ihmisoikeuksista islamissa** (lyhyemmin **Kairon julistus**) on 57 maasta koostuvan Islamilaisen yhteistyöjärjestön vuonna 1990 laatima ihmisoikeuksien julistus. Julistus on vastine Yhdistyneiden kansakuntien ihmisoikeuksien julistukselle, jota islamilaiset maat pitävät liian länsimaisena, ja jonka vaatimusta uskonnonvapaudesta ne vastustavat ja yksilön oikeuksia. Kairon julistus pyrkii mukauttamaan ihmisoikeudet islamilaisen lain šarian mukaisiksi. (Wikipedia)

Raamatussa on sukuluettelot, jotka meille eivät sano paljon mitään. Lähi-idän kulttuurissa, kuten myös Afrikassa, sukuluettelo on passi, henkilötodistus ja pankkitili. Lapsen piti osata koko litania, kuka on isä, isoisä, isoisän isä jne. jne. kaikki nimet piti osata ulkoa jopa kymmenien sukupolvien verran. Kun kaksi vierasta ihmistä kohtaa ja tutustuu, luetellaan esi-isät. Näin pystyttiin aina määrittämään, ollaanko sukua, vai ei eli kuulutaanko samaan klaaniin. Olen kuullut, että jotkut ovat tulleet uskoon luettuaan RM:n sukuluettelot, tämä on vakuuttanut heidät kertomusten aitoudesta.

Miehet sopivat lasten naimakaupat siten, että klaanin omaisuus pysyi klaanissa, nuoripari sai maapalan ja asunnon, se kalustettiin ja laitettiin kuntoon. Sulhanen laittoi kaiken kuntoon ja sitten lähti hakemaan morsiantaan. Pankkilainoja ei tarvita, vaan sille, joka tarvitsee, kerätään rahaa, ja raha ei ole velkaa. Kukin saa vuorollaan. Yhteisö pitää tasapuolisesti huolen ja klaanin vanhimmat miehet hoitavat asiat. Klaani ja klaanin samoin kuin perheen kunnia on yhteinen asia.

Tässä kulttuurissa tuhlaajapojan käytös isäänsä kohtaan on siis täysin ennenkuulumatonta, pöyristyttävää ja hävettävää.

- Lähi-Itä: ikinä ei pyydetä isän eläessä isän omaisuutta, koska isä ja isän omaisuus oli perheen yhteistä ja määritti, keitä me olemme, mihin me kuulumme, missä asumme, se oli samalla koko perhekunnan elanto.

- Isä suojeli omaisuutta henkeen ja vereen, maa antaa oikeuden elää yhteisössä, se on kansalaisuus-oikeus, perintömaatamaata puolustettiin, se oli olemassaolon oikeus, sitä ei jaeta, anneta tai myydä.

- Pyytämällä perintöään poika toivottaa isälleen kuolemaa. Tällaista ei tehdä! Lähi-idän kuulijat repii jo pelihousut kuullessaankin jotain tällaista, isää ei yksinkertaisesti voi häväistä tällä tavalla. Ainoa ratkaisu on pojan tappaminen.

- Pöyristyttävä tarina, tällaista ei voi olla, poika toivottaa isälle kuolemaa, tässä kohdassa moni kuulija olisi ollut jo niin vihainen, että olisi valmis keskeyttämään tarinan, nyt on vaadittava pojan surmaamista.

- Asia, joka usein unohdetaan on jakeessa 12, Isä jakoi omaisuutensa **ja molemmat saivat osansa**. Isä on tasapuolinen, ei ole suosikkeja, vaikka kateellinen ihminen niin kuvittelee.

Isä oli tasapuolisesti jakanut pokien osuudet, vaikka sitä ei vanhempi poika tässä enää muista.

- Vanhempi: et ole antanut vohlaakaan, tämä tarkoittaa myös kuoleman toivottamista: ”toivon, että olisit kuollut, että saisin omat oikeudet”, vaikka oikeudet pojalla oli jo olemassa syntymänsä perusteella.

- Isä ei ole normi isä tässä perheessä, tämä on pöyristyttävä kertomus, sillä myös isä käyttäytyy vastoin kaikkea, mikä on oikein muiden mielestä. Miksi isä käyttäytyy näin, mitä tämä kertoo isästä.

Nyt tullaan tilanteeseen, jossa poika on vieraalla maalla, tuhlannut omaisuutensa ja näkee nälkää.

Sikaa pidettiin tuohon aikaan saastaisimpana eläimenä. Pojalla oli niin nälkä, että pyysi saada syödä sikojen ruokaa. Tässä tilanteessa poika ei saanut syödä edes sikojen ruokaa. Tiedämme, että jos syö samaa ruokaa, on hyväksytty ateriayhteyteen, samalle tasolle. Tämän alemmas ei voinut siis enää mennä, sillä nyt poika oli sikaakin alempana, koska ei saanut syödä edes alimman mahdollisen kanssa samaa ruokaa.

Tämä kuvaa perheen häpeää karnealla tavalla. Suurempaa häpeää tuskin on, kuin alentua sikojen tasolle ja vielä jopa alemmalle.

Tässä tilanteessa pojalla on enää vain yksi tie, ja se on tie ylöspäin, joko kuolee tai pääsee kotiin. Nälkä ajaa kotiin. Poika tietää, että perheyhteisössä on kolmenlaisia ihmisiä. On oma väki, on orjia ja työläisiä. Nälkäkuolema pistää ajattelemaan. Orjilla oli talossa pysyvä asema ja toimeentulo. Tämän takia tuskin voi jäädä taloon edes orjana. Poika ymmärtää, että jos hän jää henkiin, hänellä ei ole mahdollisuutta palata osaksi talon väkeä, talon väkeen mukaan, ei orjaksikaan.

Työläiset olivat alimpana ja he olivat määräaikaista, palkollisia, ammattilaisia tietyn ajan tietyllä palkalla. Ehkäpä hän voisi tehdä jotain palkkaa vastaan.

Näin poika päätteli, ei voi enää edes ajatella, että voisi olla perheen omaa väkeä, orjilla oli koko elämän kestävä oikeus olla talossa, ei hänellä, ehkä palkkalaiseksi, ammattilaiseksi, palkalla töihin edes joksikin aikaa.

- Poika tuntee kulttuurin ja riskit. Hän saattaa melko varmasti kuolla, mutta hän kuolee nälkään joka tapauksessa.

Kun poika palaa kotiin, pitää ensiksi tulla koko sen alueen portille. Kun hän tulee, yhteisössä palautetaan perheen kunnia hänen ikäisensä kohdalla joko pieksämällä hänet, tai jopa tappamalla. Poika tietää, että muut voivat tehdä tämän isän puolesta, eli jos isä ei ehdi väliin, poika todennäköisesti kuolee.

Sitten on toinen vaihtoehto. Hänet viedään isän luo ja vanhin veli on isän oikealla puolella, sitten isä rankaisee ja siten palauttaa perheen ja suvun kunnian

Aina rankaisemalla palautetaan kunnia, jopa tappamalla.

Isä tietää, että hän on ainoa, joka voi pelastaa pojan ja siksi hänen pitää ehtiä ensin kun poika tulee, jos hän haluaa pelastaa pokansa, mutta mistä isä tietää, milloin poika on tulossa.

NYT VERTAUS KERTOO MEILLE ISÄSÄTÄ.

jae 20

- Isä on odottanut poikaansa, isä tiesi, että seudulla on nälänhätä, ollut jo pitkään. Kaikki tietävät, milloin on erittäin kuiva kausi ja laajalla alueella nälänhätä.

- Isä on odottanut poikaansa pitkään ja käynyt vähän väliä kattoterassilla tähyämässä taivaanrantaa. Kattoterassi on paikka, josta näkee kauas, muurin yli. Hän haluaa pelastaa pojan.

- Kun poika palaa, isän pitää ehtiä ensin. Pitää mennä vastaan portin ulkopuolelle ja tuoda poika portista läpi, silloin kukaan ei koske poikaan

- Isä on tähystellyt, ja tulee vihdoin se päivä, jolloin hän näki jo kaukaa jonkun tulevan. Isä tuntee oman poikansa hahmon, vaikka tämä on kurjassa kunnossa. Isä armahti, sääli häntä.

- sama sana, jolla Jeesus ilmaisee tunnetasolla isästään, isä säälii, **syvää sääliä**

Sana sääli, jota alkuteksti käyttää, viittaa sisäelimiin, maksaan, pernaan, munuaisiin, vatsaan, sisäelimet nurin, tunne kouraisee sisältä.

- Nykyisin puhutaan, että suolisto on toiset aivot, ihmisen tunne-elämä reagoi vatsan ja sisäelimien alueella, pelot, säikähdykset jne. Kaikilla on varmaan kokemusta, miten sisikunta reagoi, kouraisee, jopa tuntee kipua yms. voimakkaassa tunteessa.

- Monissa kulttuureissa ei edes puhuta sydäimestä, niin kuin meillä, missä liitetään tunteet sydämeen. On tavallista, että puhutaan maksasta ja vatsasta, sapettaa-sana viittaa suoraan vatsan alueelle, samoin tunne, että vatsa on nurin.

Itämailla Tällainen säälivä, tunnesääliä ilmaiseva sana ei edes ole miehen sana, naiset tuntee, naiset säälii. Tämä liitettiin Lähi-Idässä vain naisiin! Nyt isä tuntee syvää sääliä. On kuin nainen, isä häpäisee itsensä pelastaessaan poikansa. Isä tuntee ja toimii häpeällisesti. Tällaisella tunteella Isä Jumala katselee meitä.

Isän oma, häpeällinen käytös muiden silmissä, vain jatkuu kertomuksessa:

- kun isä siellä katolla näkee poikansa tulevan, hän tekee jotain, mitä arvokas mies EI IKINÄ, EI KOSKAAN tee, Isä JUOKSEE.

- VT:SSA TUNNETAAN ARVOKAS mies kävelystä, pojat juoksee, lapset juoksee, ei miehet

- että isä voi juosta, hän joutuu nostamaan viittansa liepeitä, tämä on pöyristyttävä teko, josta seuraa uusi, seuraavaksi tuleva häpeä, isän nilkat näkyvät ja jalkapohjat näkyvät. Se on häpeän ja toisen häpäisemisen merkki. Jos haluat häpäistä, näytät jalkapohjaa, et keskaria.

- Isä juoksee ja kaikki näkevät, eletään yhteisössä, jossa kukaan ei voi olla piilossa. Ja nyt on juostava alueen läpi ja kaupungin portin läpi, sen portin, missä aina kaikkein arvovaltaisimmat istuvat. (Eräs Afrikasta tullut oppilaani sanoi minulle kerran: ”Opettaja, vain hullu juoksee.”)

- Isä ottaa suunnattoman häpeän päälleen pelastaessaan poikansa.

- Jos mies juoksee, kaikki tulevat perässä, sillä nyt tapahtuu jotain niin kummallista, että kukaan ei voi jäädä sivuun vaan mennään perään katsomaan.

- Ja kun poika nyt näkyy, niin nähdään vielä lisääkin jotain ennen näkemätöntä. Isä ei huuda, ei lyö, ei tapa.

Isä sulkee hänet syliinsä ja suutelee. Suudelma on rauhan ja ystävyyden merkki. Aina kun isot asiat on ratkaistu, niin suudellaan.

Muistamme veljekset Jaakobin ja Esaun, Jaakob oli pettänyt veljensä. Kun Jaakob palasi, hän pelkäsi kuollakseen henkensä edestä. Mutta Esau tuli ja suuteli häntä. Elämä jatkui.

Lähi-Idässä on häpeän ja kunnian kulttuuri. Isän häpeä pojan takia oli niin suuri, että hänen olisi ehdottomasti pitänyt tappaa poika ja isä olisi saanut kunniansa takaisin. Muulla yhteisöllä oli myös lupa tähän ja normi isä olisi vain kiitellyt, jos muut olisivat tehneet likaisen työn hänen puolestaan.

Nyt isä häpäisee itsensä pojan tähden. Käyttäytyy kuin nainen, säälii, armahtaa, käyttäytyy häpeällisesti, kun juoksee ja paljastaa vielä nilkkansa ja jalkansa. Isä ottaa kaiken häpeän päälleen.

Kun me länsimaissa viemme evankeliumia, me viemme sitä oikeuslaitoksesta käsin. Annetaan synnit anteeksi. Tämä ei toimi Lähi-Idässä. Sillä ajatellaan häpeäkulttuurista käsin.

Siellä evankeliumia on se, että ihmisen häpeä peitetään, Jumala peittää häpeän. Tästä esimerkkinä on, miten tuhlaajapojan takia isä häpäisi itsensä ja pojan kunnia palautettiin. Ristin häpeä (ristiin liittyy suunnaton häpeä) on asia, jonka avautuu Lähi-Idän ihmisille, eli risti puhuu myös häpeäkultuurin ihmisille.

Nyt tuhlaajapojan kanssa palattiin kotiin, pojan kunnia palautettiin, juhlittiin isää, isä on saanut pojan takaisin.

- vanhin poika tulee pellolta, mitä silloin tapahtuu. Vanhempi veli ei mene isän juhliin. Hän ei mene isän luo! Kaikki tiesivät lähi-idässä, että kuninkaan luokse mennään ja isän luokse mennään. Palvelijat, lapset, pojat menevät isän luokse, isä ei mene kenenkään luokse.

- nyt isä joutuu nöyrytymään myös vanhemman pojan kohdalla ja tulee ulos pojan luo. Isä selittää mitä on tapahtunut. Poika syyttää isää, minulle et ole antanut mitään, eli vanhempikin poika toivottaa isälle kuolemaa: kunpa olisit kuollut, että olisin saanut osuuteni.

- Hän rikkoo samalla tavalla isää vastaan kaikkien nähdessä ja kuullen, unohtaa, että on saanut jo kaiken ja että kaikki, mikä on isän, on myös pojan.

Mitä Jeesus haluaa sanoa aikalaisilleen tällä vertauksella?

Isällä on ongelma, hän on menettänyt yhteyden nuorempaan poikaansa ja vanhempaan poikaansa.

Pohjoisvaltion heimot eli Efraim palveli epäjumalia ja jäi lain ulkopuolelle. Etelävältio eli Juuda hylkäsi Messiaan ja jäi lain alle.

Yhteys on katkennut 10 heimoon, joka on ulkopuolella, mutta yhteys on poikki myös siihen, joka on sisäpuolella, Juudaan, joka noudattaa säätöjä ilman rakkautta ja yhteyttä.

Fariseukset ja kirjanoppineet alkavat ymmärtää, että he ovat vanhin veli. Heillä on muoto, säännöt, tiukat normit ja laki, mutta ei yhteyttä

Mistä Jeesus puhuu, kun yhteys on poikki, Jeesus puhuu synnistä silloin, kun kun yhteys isään on poikki. Synti on eroa Jumalasta.

Silloin kun on yhteys, se ei ole asioita, ei käsitteitä, ei tekoja vaan suhde.

Tuhlaajapoika palasi takaisin isän luo, Isä uhrasi Jeesuksessa itsensä, Isä häpäisi Jeesuksessa itsensä. Isä käyttäytyi kuin äidit, isä tunsu kuin äidit pelastaakseen poikansa. Isä otti häpeän tuodakseen pojan kotiin ja sen takia, että poika ei saisi rangaistusta. Tämä on evankeliumi.

Vanhemman kohdalla isä nöyrtyi ja meni ulos noutamaan poikaansa. Kaikki kuulevat, kun poika julkisesti läksyttää isäänsä. Mutta isä kantoi häpeän, saadakseen yhteyden poikaansa. Tämäkin on evankeliumi.

Kadottava synti on sitä, että suhde on poikki. Vaikka olisi raivoraitis ja suorittaisi kaikki lain vaatimukset, ei auta, jos suhde on poikki.

Miltä synti tuntuu? Silloin tiedetään, kuinka pohjatonta kaikki on, kun ei ole suhdetta.

Ihmisellä on orpouden henki ilman isää.

Käänteinen tila on pelastus: syntyy suhde isän ja ihmisen välille. Poika pelastui ja sai suhteen isään. Ei tarvittu tekoja, kaikki oli saatu anteeksi, häpeä oli peitetty ja suhde oli syntynyt.

Tuhlaajapoika saa vaatteen, kunnia palautetaan, hän saa kengät, saa sormuksen. Sormus kuvaa kaikkia perillisen oikeuksia eli pojalla on sormus, jolla voi laittaa sinettiin leiman, se on verrattavissa meidän visakorttiin. Häpeä on otettu pois.

Kristinuskon ydin: synnin seurauksena suhde on poikki. Pelastuksessa suhde syntyy jälleen.

Vertaus siis kertoo isästä. Kertomusten kautta Jeesus opetti, mikä on Jumalan sydän, sääli, rakkaus, armahdus, anteeksianto. Sääli ei kulje ohi, sitä seuraavat teot. Sääli ei ole sairautta vaan sääli on jumalallista, se johtaa tekoihin. Jumalan teko oli se, että Isä Jumala tuli Jeesuksessa ottamaan synnin häpeän, rangaistuksen, eron, kaiken. Hän alensi itsensä ja tuli meidän luo, että me voisimme olla Isän lapsia.

Lähteet:

Timo Keskitalo, Risti ja Häpeä

Ilkka Puhakka, äänite: Helmiä Jeesuksen Vertauksista